

HOB

TOESE

9

1967

НОВІ ПОЕЗІЇ

1967

ч..9

В-во Нью-Йоркської Групи
Нью-Йорк
1967

NEW POETRY

1967

№ 9

An Annual Ukrainian — Language Publication of
“THE NEW YORK GROUP”

ОБКЛАДИНКА РОБОТИ ЮРІЯ СОЛОВІЯ

Графіка Любослава Гуцалюка

Всі права застережені
Річник «НОВІ ПОЕЗІЇ»
Редактує Колегія

Адреса:

“THE NEW YORK GROUP”
64 - 15 Dieterle Crescent
Rego Park, N. Y. 11374, U.S.A.

ЗМІСТ:

Віра Вовк . .	5
Богдан Бойчук 9
Марко Царинник	16
Патриція Килина	19
Юрій Тарнавський .	25
Богдан Рубчак	30
Ємма Андієвська . . .	32
О. Коверко .	36
Юрій Коломисть . . .	41
Дмитро Струк	46
Судженіо Монтале	48
Луїс Симпсон	49
Антоніо Machado	54
Про авторів	57

Printed by A. Orel, 145 Prospect Park West,
Brooklyn, N.Y., 11215

Віра Вовк

БАЛЯДА ПРО СВЯТОГО ОСТАПА

(Триптих)

Ліворуч крехотом граків
Громи в драбинястому возі.
З дурманом степу на гриаві
Прилетів тарпан неосідланий,
Копитами карбував лівмісяці
На вовні іржастих мохів:
— Сідай, лицарю!

Праворуч шершені грози
Відбриніли на дримбах.
Шовкопряди проміння
Крутили кокони,
А з ляльки плигнуло сонце
В павиних крилах:
— Бери, лицарю!

Лицар, посередині,
Між богомолами й жужелицями
Вдумувався в пригоди й лиця,
Горностаєвий плащ простеливши
В складноцвітному свіtlі зрубу,
Де розгалуззям чола
Олень підносив хрест у тризубі.

БАЛЯДА ПРО ЖІНКУ В ЧЕРВОНОМУ

Ішла жінка в червоному

Жалами диких кропив:
Висохла поруч криниця,
Небо гарчало собакою
За тином, що скалив зуби.
Ганчірка дороги
Стерла чічки з пилюги,
Річка лице відвернула.

Ішла мати з дитям:

Пагорби перекликалися,
Облітала небесна мореля,
Перекидалася в річку
Рожеволуску.
Деснівка джерел
У вечір лилася.

Мати з дитям пристанула:
"Віддай мені Лукаша,
Коли в тебе душа!"

Земля розлутилася,
Ковтнула сміх перелюбниці:
"Гей, зосталося погорище,
Вітер у черепі хати свище."

20 mars 1965
Gutsaluk

Жінка несміливо: "В мене дитя..."
Перелюбница: "В мене немає,
Солом'яна лялька
Горобців розганяє."

Гнівно брови звела:
"Ти крала з чужого порога,
Не насміхайся з Бога,
Іди собі геть із села!"

Жарини чорного зору
До зіниць прилекла:
"Цить, не суди:
Я піду собі з серцем,

Що йому ти не знала ціни."

Суховія з повіками Вія
На мітлі по селі гонила.
Нід селом дзвіниця ридала,
Бані кивали вслід хрестами,
Шепетухи: "Повія, повія!"
Жінка в червоному майоріла
Маком, краплиною крові
В розкритій вечора брамі.

Богдан Бойчук

МОНОЛОГ З ДРАМИ "ГОЛОД"

Жінка: Упокай, Господи,
і нагодуй його
солодким молоком
з Твоєї власної руки
і хлібом,
що росте на дріжджах
голубих –
в безмежних діжах
безконечної

Твоєї волі.
Зірви йому з своїх очей
м'якеньку теплу тишу
і поклади
на рану серця,
і загорни його
у біле полотно
Твоєго подиху.
Він був голодний
на землі
й самотній,
Господи,
Тож упокай
і нагодуй його
со духи праведни...

МОНОЛОГ З ДРАМИ "РЕГІТ"

Поет: Її тіло тягнеться за руками... як тісто,
що пахне дріжджами і нагадує про тепле літо,
про вітер і про сонце. Її тіло тягнеться
мені за руками. І здається, що вона частинно
є моєю. Але де вона? Як її схопити? Вона є моєю тільки,
як запах її тіла на моїх руках, як спомин, як бажання.
Вона є моєю тільки, як ріка, що протікає через мою пам'ять
і лишає на свідомості пісок щемління. І здається,
шо вона ніколи не буде моєю, хоч я пам'ятаю її тіло
через дотик; пам'ятаю рамена, до яких приrostали мої долоні;
пам'ятаю груди, що підносились двома надіями в майбутнє.
А в горлі, як в потоці,

8 months
frithalay

УРИВОК ПОЕМИ "ПОДОРОЖ З УЧИТЕЛЕМ"

*Щоб не викинула вас земля,
як спаскудите її.*

29

ІІІ. Кн. Моісея 18.28.

Ми йшли до зустрічі, чи доля нас вела,
порепаною шкурою дороги?
З вугілля ночей місяць витлівав,
і жужель буднів сипалась під ноги.

І липли глиною до наших підошов
тяжкі сліди і крик на полі Скитів,
азійський вітер дико хилитав
безлику долю на побите жито.

В непам'ять падала глуха луна
копит залізної варязької комоні;
сліпець бандуру на розпутті розлинав
і кидав на Хмельницького прокльони.

Мов чорний пень на зрубищах віків,
мов пляма на свідомості і звада,
мов відгомін надухлий і глейкий, –
трухлявіла в майбутнє чорна рана.

Б о і д а н Б о й ч у к

І досі ще моталося в ногах
будяччям зради, підлости і лепом, –
хоч на могилі чистив і рубав
стару гетьманщину Мазепа.

Калюжі темряви текли з чашок,
і кості тяжко гупали в долину.
щоб відпочивку і спокою не було,
щоб не загоїлась повік стара провінка.

Крізь пам'ять, крізь ущербini, крізь дні –
вилазило до нас з минулого сновиддя,
приїздувало кроки до землі,
випалювало мозки до непліддя.

І гнулися до півночі хребти,
іпадали обличчями ікони
на Глину послушенства і клятви,
на вірність у безликості до скону.

Безмовно западалися в нутро степів
істоти без імення і подоби, –
бо мова їм стекла по вапняку зубів
глевкою масою лукавства й злоби.

І сохли під спекотою уста
потріскані, мов вирвища криниці,
і ямами ротів темніли на полях,
а в горлах виросла гірчиця.

На шиурах пересохлих язиків
північний вітер бив облудні гимни
хвали і величання для братів
старшіших гідності і людяноти. Рівно

стояла гордість людська на степах,
забута і з проказою підлоти,
опершись головою в небеса,
ногами в землю, переївші потом.

Оце мій люд, оце моя земля.
Колодязь сорому, і болю, і надії.
Цямрінням западається в поля, —
то наповняється, то знову порожніє.

30

*Прийди. Вселися в ни, очисти ни
от скверни всякия, о Блаже!*
Обмий їх од гріховної вини
і в потойбік одкрий вітражі.

Б о г д а н Б о й ч у к

Зітри їм з пам'яті жорстокості і зло
і приложи до рапи льон любови, –
хай їхній біль спливе полуночю на дно
і заросте ляментами обнови.

*Ни ісціли, Святий, і посіти, –
от беззаконія і от гріха очисти.
Під лико підсвідомости дихни
перлистим, перлямутровим намистом

блажених слів, солодких сподівань;
і ласкою ласкавої десниці
введи їх до найвищих причащань
щедротами несмортної криниці.*

Марко Царинник

СОЛООНІ СНИ

Я в синь засну і сину напишу,
Що сон – це віщий дар і кін усіх
Тривань і стовп на древнє луб'я.

Гірчить вогонь кохання, ніч тирчить
У провині. Вина моя, твоя,
Не наша. Лубом перухоміть легше.

Лоюватіс моя лузга.
Скажи, що ти її згірчиш,
І я прокинусь на беркій землі.

І хоч знайду я шість суходолів
І обливу тридев'ять ще морів,
Ти глянь, ти мов, і все у плин втече.

Ні, не втечу, не попливу. Полину,
Щоб у землі стовпом сам висихав,
Горів. Ти тільки хмизу докидай, і

З очей полле полуда, Божий сину,
І я між зерна стану в сконі,
Огірчений людиною віків.

25 October 1965
Autobahn

У ВЕЛИКІМ РОТІ НЕВА

Стоймо наче чіп, неготові
Рушити з судном. Подергі вітрила,
Компас зрадний, і ми не могли просити.

Сніг блистить мов зір, що тоне в морі.
Хвилі твердшають, і ми не просимо.

Вліку грушні душі ми збирали.
А тут сильний вітер чумакує,
І нас думаєм ми знов просити.

Патриція Килина

Із циклю сонетів "Алюміній і рожа"

АНТИЧНА ДОЛЯ

У жарі сталеварні ти є рожа.
Вставайте, трубадури, і дивіться!
В пустелі автострад, ти воля Божа –
Колючка в серці радісно терпиться.
Волію лютні замість саксофону,
Хоча шаную всі світи новіші;
І аспірації знищать аспірину –
Цинізм у серці жалісно старіший.
О, трубадури вбиті вже числами,
І труби авт стишили ту баляду.
Городи, дами зникли у реклами,
І нам лишається безрожжя аду.

Та рожа ще новіша, хоч немодна,
І править доля, молода безодня.

ЧАС

Коли обдумаю короткий час,
І довгий, і безчасний наших днів,
Згадаю, що жовтіло листя раз,
Або сузір'я згасли сто разів.
В твоїх очах блискуча смерть комети
І швидший блиск метелика – не знаю,
Немає чисел, годі рахувати.
В коханні, дані мліють, пригадаю.
Нова плянета може народилась,
Коли ти став ломити мої руки –
Мені однаково котра година.
Нема у серці точної науки.
Хоча кохання наше мерехтіння,
Кохання забуваю, і безсмертя.

11
Hintergrund
Ferien 1967

ВІДСУТНІСТЬ

Я бачила без тебе всю красу,
Але в красі нема краси тепер,
Бо сліпну в блиску самоти і сну
І всі дива – невидні дні химер.
Я бачила без тебе темінь віку,
Та таємниць немає серед ночі –
Годинники мені не творять ліку,
Бо самота пожерла мої очі.
Та ще дивлюся вперто на красу
І навіть сплю з відкритими очима,
Щоб ти, сам темний теж, зі мною був,
Бо правда, хоч прозора, не є днина.
Мерці не знають смерти, лиш живі,
І так любов лобачать лиш сліпі.

ВІДДАЛЬ

Любов на горизонті, мов тополі,
Ще швидше відійде, ще таємніше –
Мов корабель казок у морській далі,
З собою тайкома затягне душу.

Любов маятна – місто під морями,
Неснаний край, невидиме сузір'я.
Ти континент, віддалений у тямі –
Тополі, обрій, мари мого горя.

Коли на кораблі зникаєш завжди,
Дивлюся беспорадно я на тебе,
Бо я сама тополею відходжу.

Жада жаду відмирить, а не небо.

Та з'єднує цей жаль, що розділяю,
Бо недосяжну даль я досягаю.

"CAMINO VERDE"

Тоді ми знов зустрілись у Гранаді,
І всі фонтани привітали нас –
Дзвонило місто шумом водоспадів,
І кипариси дихали, моя час.
І знову ми зустрілись у Гранаді,
Та зранені прощанням ще ішли.
Для ніжних рік, така сувора влада,
Що тільки з гір вмираючих текли.
Із болем ми зустрілись у Гранаді –
Стирали наші лиця роки рік,
Боліли нас фонтани, срібні жади.
Тоншали кипариси, наче вік.
Кохання – камінь вдарений в пустині.
Тече кохання тільки з тих фонтанів.

Юрій Тарнавський

ТРОЯНДА

Весни теплі слова
проникають до твого серця,
і хвилі туги, трояндо,
розходяться по твоїм тілі.

І жаль, якого не розумієш,
стискає твоє горло,
і стаєш корчитися від нього,
і шепочеш, що не хочеш жити.

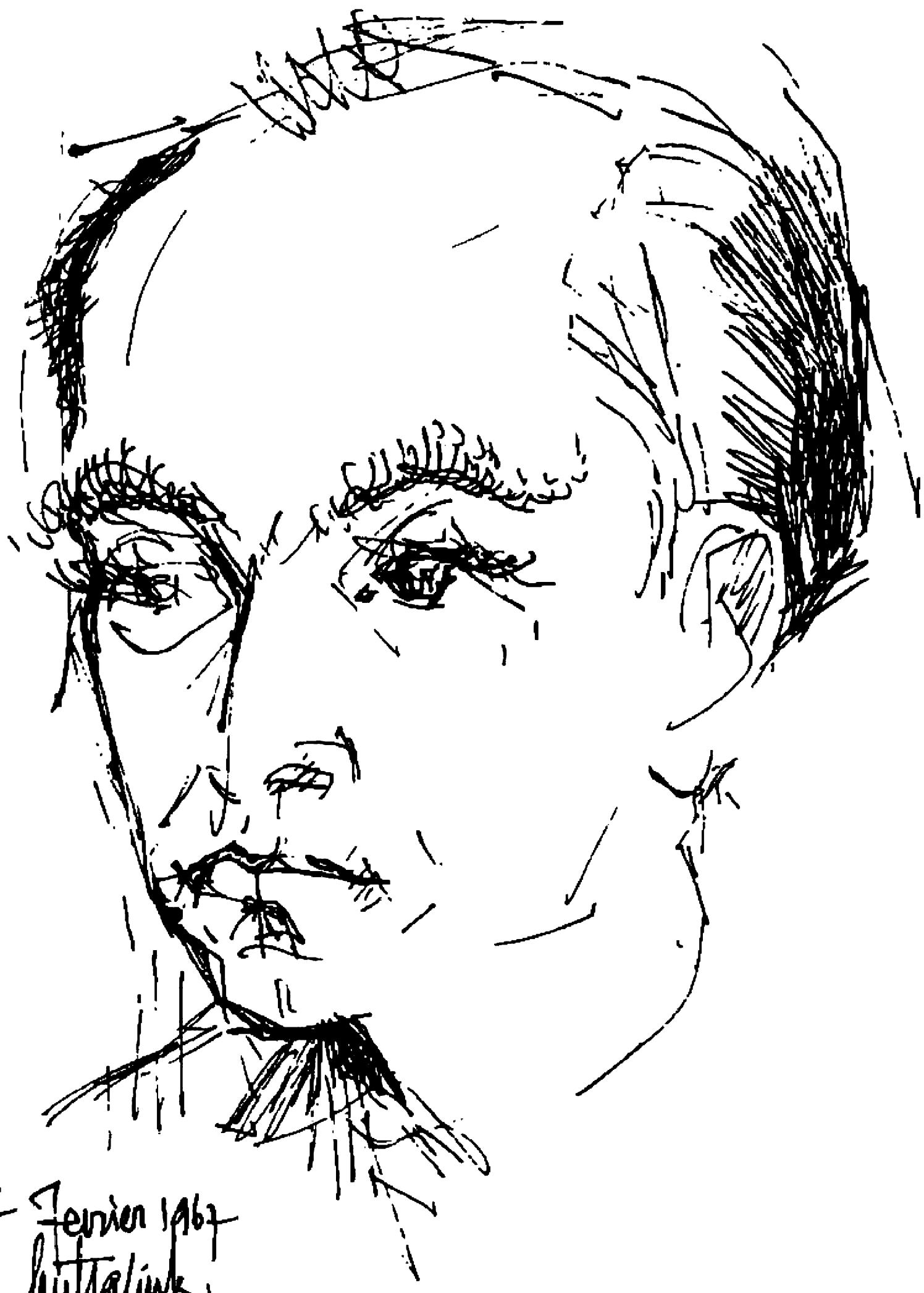
Вибухає тоді спінена кров
із твоїх колючих жил,
і на напухлих стигмах бруньок
засихає пахучим струпом.

ТИГРИЦЯ

Інстинктовний майстре топології,
що у руках носиш зміст товстих томів,
одним помахом м'якої лали
розв'язуєш десятки трудних теорем!

Обстутили тебе щільно обличчя,
та не бачать крізь власний сморід,
як без зусилля ти відходиш
до сторін, що тебе породили.

— Ворушиться зелений праліс,
там, де були твої очі,
і покорчилися чорні гратеги
у жарі твоєї шерсти.

H Feinien 1967
Mitsaline

РОМАНТИЧНИЙ НОКТЮРН

Чорний кінь почі
гризе холоні вудила.
Висять стремена місяця
порожні над землею.

Довгих плащів і тіней
чекають білі дороги.
В'ється в проваллях ліжок
колюча шипшина ротів.

CAFE RHIN
(A Patricia)

Кави і теплої порцеляни
бажають червоні уста.
Поблідли сині зіниці
без телевізора тіні.

Власні сни снують ноги
про уявних котів і про замшу.
Не приходить до дверей море
слухати тепло і мрій.

Богдан Рубчак

В ЕКСПРЕСІ

Поїзд гаспидом косить клени,
аж у пальцях вібрує біль;
і вікно – від їх крові зеленої –
все у плямах гаїв та піль.

Не спиняється при перонах,
а стинає і їх стовли –
вони стогнуть, гудками поранені,
і вмирають в дрожах т'єпи.

Жеребцем – на мости шпичасті.
Гаракірі зробив горі.
Поцілунки прошань розшастав,
і ні дотику не зберіг,

наче ввік не ввійду у хату,
і не вийдеш назустріч мені.

Сумерк має тихою птахою,
і також відлітає в ніч.

14 October 1961
Petrolina

Емма Андієвська

БІЧНИЙ ОТВІР З БАЗАРІВ СТРАШНОГО СУДУ

АБО БАЗАР НА СТРАШНОМУ СУДІ

(поема)

Через плече завинувши в ношу
(В два вуха сповивальних, в совість-грушу:
Так дихають, з легенъ каміння свище),
Два потопельники тримають в ложці сушу,
Їм здерли шкіру, відсвітом зайшовши.
В повітрі шлунки-нащеки літають –
Жеруть подоби: гільзами з латуні
Потвори сиплються, де в три русла з затінень
(То плаазмою дзюрчить, то лосем тане)
Сліпучий живчик порожнині ділить
(Через провалля тельбухом розбухлим)
Й підземне серце по струмочку з Богом
Через моря окапин і обвуగлень.
В зір заховавши, розчерками болю
Передчуття, що запеклось і збігло,
Відкривши звуку животворні багна, –
Як з кратеру, шпичасту браму, пошество
Смичком виводить, на рожеве збивши.
Зворотний біг: валус в лійках осінь –
Сургучний накип на листки виносить:
Розкидано двоповерхову віспу –
Над згарищами вікна вітру виснуть –
Назад, в рослинне повернуло паступ.

2 février 1967
Australia

Всі проміжні, що від грози не згасли,
На паличці буття чвалияуть в гості,
На шворці – гору, що калічить гостре
(Гора з народження рожева,
Всіх піднебінням розмежовує).
Два потонельники, не подолавши гущі,
Без захисту на лапороті гуснуть.
Крізь соляну реторту тягиуть крила...
Розтявиши хрящ-завісу, покропило
Світ кроквами, і вже нові світила,
Об'єднані, як полум'ям, дашками
(Тут Суд Страшний, а там потоп дошкулив –
Скляними дошками всі проміжки укрило)
Старих подоб, що скинувши, тяжкими –
І на повну волю – поносив і кинув.
З долин до неба плащі мелють кінські
Вир з душогубців, мавл і ошуканців,
Що відриваються з палючої заслони
Повз мацаки (скрізь ляпа кров і слина),
Хрусталиками хрустячи так рясно,
Що тільки нитку залишають в русі.
Ніде нема ні прикриття, ні впину,
Несе вперед, як не волай на поміч.
Подоба, стать – минулося, тільки спомин.
Людино – кінь рослинного покрою
Дихнув – і світ на частки перекраяв:
Де вдосвіта лягли з Страшного Суду,
В зелену шкірку холодку присяде,
Корою відгороджений від світла
(Скрізь – плоті купи, зайвий мотлох),

Крик-глечик, як панчоху, з каламуті
На погляд натягнувши, спідніх мітить
(Усе кутасте потріпав – і кругле,
Світ на очах в нову подобу пухне).

Два потопельники тримають в ложці сушу:
Блищасть тіла, потік людей крізь сажу
Наосліп до землі (о, невгласимі судна
Пересудів і поминальних суджень !).
Із лійкою стоять на небі судді:
В сумлінні ловлять карасів,
А їм теля печінку ссе.

Над ними пащеки розпечені несуться –
Перепроваджують до небуття і суту;
Тримаються: хто – боячись, хто – мужньо,
Хоча від них самі лиш духа мощі.
Тече жовток на плавники й зіниці:
Занурився і виплив через ночі
Усеохопного, з самих тичинок, ока;
Що побороло плину вгинний вакуум
І з прірви вирок вирвами розносить:
Набік – душа, порічками волосся,
Набік тіла – плечима потяглося,
Свідомість восьмипогом. Тільки віддих,
Весь заграва, на видноколі видно:
Єдиний і останній, той, що є.
Два потопельники...

О. Коверко

ТАНЕЦЬ КОНТРАСТИВ

Я зайшов у юрбу
задимлених очей і побачив
шалений вихор танцю,
шо бистрицею просувався
по склистих дзеркалах пристрасних зіниць
і вог'ких повіках сирого зору.

У штучних сутінках рожевих рож
розхитана постава стегон
розплি�валася ятристою розлаччю
на пахвах саксофонного синкопа
і скапувала холодним потом міді
по розпаленій уяві присутності,
а тулуб динамічної стихії тіла
привабливо вигинається гладкою дугою рухів
і дратував розбещені примхи крутоголових хотінь.

Ритм прискореного ритуалу
лопав під тембр барабанного стукоту
і тріскотів сталевими обцасами
об дерево воскованої долівки.
Тверде дрижання розрідило ротунди повислих грудей
у пуэирну масу рухомої еротики
і вибило інстинктне стаккато
розприслої радости
на роззявлених ретицях косоокого зору.

Танець дійшов до кінця.
Я вийшов із юрби задимлених очей
на ріг розбурханого бульвару
і прислухався, як шум моторів
стирав порепану красу розуму.

ПРОЖИТОК

У кабаретній умивальниці
стоїть статечний мурин.
Цей панський релік
стоїть, мов модний гусарин
уткнутий в тісний тунік
і стереже антисептне знаряддя
есотеричної естетики
серед гарнізонів туалетних примх.

Він стоїть на чатах чистоти
де спливають солені ріки сечі
по слизьких уриналах порцеляни
і очима вдячности
Збирає милостину прожитку
з прохмслених ласк добродіїв.

УЛЮБЛЕНИЙ

Серед розбурханого галасу
загнуданих лебедів
лежить мій улюблений;
я припадаю перед ним
на колінах розпещеної радости
і шукаю муки спокою
в закутаних вакханаліях
його приспішених віддихів.

Темно. Тихо.
Не свічу світла,
боюсь побачити похмуру тінь
свого обличчя
на сліпих стінах минувшини.
Мій улюблений прикладає
свої липкі долоні
до моїх розхитаних скронь
і цілує мое змокріле обличчя.
Я замружую очі
і пробую вглибитися у тишу забуття.

Млосно.
Я спочиваю на спілілих ласках
моїх попередниць.
Слокій стає досадою,
а пам'ять творить
несамовите нуртування
із розбитих слогадів.

Дотик вогких губ улюблена
дратує мою прозору уяву
роздрівною повінню ревнощів.
Свідомість роздвоюється
у гураганне русло двох суперечностей
і розколює любов ненавистю.
Я ремствує.
Я проклинаю одідичені репліки
химерних чаклувань тіла
і божеволію серед вагань
розхитаного болю,
бо я не можу поєднати
своєї демонічної гордости
із складними візерунками минувшини,
що коливається все-повторними
віддзеркаленнями на пристрасних
роздолинах розуму.

* * *

Тужно.
Недосяжність тлінних розкопів тіла
надає снагу бажанню
і мій улюблений з розчаруванням
мельпоменної пімсти
роздирає ризи любовного ритуалу
і кидає мене обезвладнено
у розпачливий вир пестощів.
Я знову потолаю на рвучих
панахидах пристрасного заспокоєння.

Юрій Коломиєць

М'ЯТНО ПОМ'ЯТО

Я впився плодом
твого дерева,
як часто
спрагнені
впиваються очима
досхочу

Ти була тоді
зелена трава.
Ти була
на хвилях трави, –
тиха, одна.
І ти не знала,
що вода зайва,
коли ти єдина
у моїй пустині
(де тільки місяцем впитись)
і твоя врода –
мармурова вода
у білій криниці.

А може і знала,
бо клала на сонце
соняшні руки,
а там м'ято лежала
пом'ята трава.

В очах осінь
була,
і був на яблуні
червоний
перший лист.
Моя спрага була
на вінцях
стигло повінчаних
устами
уст.

І коли я місяць випив
із зіниць
твоєї криниці
(як спрагнені
насправді
випивають до дна),
упав червоний лист
я,
ти
і лежала
м'ятно
пом'ята трава.
Тоді
ми наче встали,
наче йшли
і наче бачили ліс,
який називали людьми.

Там дерева дивні були,
вже давно без червоного
листя,
питалися в нас

про розлите
з червоного листя
намисто.

Вони
і собі хотіли пізнати
на покуті яблуні
трави пом'яті,
які коливом літ
на лиці
поховали у лам'ять.

БІЛІ ТЕМИ

Білого броду
шукали теми
на зоряних лозах.
Решето сонця
клали на крила...

Теми із вітру,
з місяця вікон
ви підіймались
під полуудня насип.

Білені теми.

Крила безсилі
зелено гасли.

На синій терен
сидали зориці
з терему тем
білені птиці.

Теми із листя,
сіяні гості
срібного міста.

Впийтесь землею
прохані теми.
Звийтесь до мене
паколом з неба
в білу самотність.

Ляжте на камінь
теми віками, —

на білі груди.

Птиці зовиці

білі подруги.

Вилийте руки
цвітом тернослив,
білені теми,
на теми із цегли,
на тіні ажурні
камінням зажур
на асфальтові груди.

Данило Струк

НІРВАНА

і він пішав Нірвану...
він слухав,
як шумлять вітри
він бачив,
як піниться море
і ковтає розлогих берегів шматки –
він відчував святу тишу великої пустині,
він скобинів на шпілях хмародерних,
і він п'янів від трелів слов'їних –
він був далеко від усього
та близько все йому було
він був усе –
а рівно ж і ніщо:

Він покохав...
лізняв...
Нірвану...

НАРВІК

Кінчався день...

А сонце
Скалувало кров'ю
на волошкові небеса.

Сиджу я сам в купе
Очима тру
об сірий заріст
давно не бритої землі...

А де людина?
Двоногий звір, що в
зелені десь жив?
Нема й сліду.
Атоми, рухи, жаль –
залізо сіре ние.

Із-за вікна
рудими дахами
моргають хатки:
на обрії
порепаним язиком
облите сонця кров'ю
лепече скучне море.

Еудженіо Монтале

МОТЕТ

Цього обличчя, ножиці, не тніть,
єдиного у пам'яті спустошеній;
заслуханого, чистого лица не закленіть
у безкінечність млиstu.

Надходять холоди. Удари їх тверді.
Тремтять акації, поранені, підкошені –
і ронять шкаралущі цвіркунів
у першу, свіжу ще, калюжу падолисту.

*З італійського переклав
Богдан Рубчак*

Луїс Сімпсон

БЕРЕЗА

Березо, ти нагадуєш мені
Кімнату повну дихання,
Колихання і шепоту любови.

Вона скидає черевики,
Слідницю, руки піднесені,
Знімає одну сережку, тоді другу.

Саме так жовтуватий стовбур
Ділиться, а галузки
Бліді й гладкі.

ЛІТНІЙ РАНOK

У Нью-Йорку є цілі квартали,
Де ніхто не живе, —
Околиця робітень.

І є там готель. Одного ранку,

Коли я був там з дівчиною,
Ми побачили в протилежнім вікні,
Як чоловіки й жінки працювали при станках.
Час від часу хтось підводив очі.

Забавки, залізні вироби —
Усі вони зужиті.
Я сам на п'ятнадцять років постарів.
І роки ці добрі й погані.

Так я промарнував свої шанси.
Чому? Тому що ледачий,
Тому що є дрож призначення
І життя мое, що його тримаю в таємниці.

МОРСЬКИЙ КРАЄВИД – ЗА РЕМБО

Срібні та мідні колісниці,
Сталеві та срібні носи суден
Кують піну
І рвуть коріння чагарників.
Надбережні течії
І величезні стежки відливу води
Кружляють на схід
До стовпів лісів,
До балок пристані,
Де відлив загинається від рані
виру світла.

НІЧНІ КВІТИ

Листя, що ти?

Квіти годуються мною.

На горбку у Римі

Моя "Розкішність"

З червоними пелюстками і білим колосом.

У Тосканії моя "Пристрасть".

А в Парижі

Орхідея синя, прозвана мешканцями

Жандармом. Я пригадую

Ніч, коли поливав її слізьми

В кімнаті, де пахло гумусом.

А кактусові квіти в Монако

Розгортаються на фіолетовім горбку

Коло трьох монашок у широчезлих капелюхах,

Зрівноважених на камені, моя чайки або кораблі,

Що відпливають до Африки.

ЧЕРВОНІ ДЕРЕВА

Гори рухаються, ріки
Слішать. А ми стоїмо.

Ми думали думи велетнів,
Хмар і, вночі, зірок.

І маємо ми імена – гортанні і гротескні –
Гамет, Ог, імена без складів.

І вмираємо ми одне за одним. Наше коріння
Гризути миші. І падаєм.

І ми заповільні для смерти,
Бо кам'яніємо. Або зашивдкі,

Як свічки у полум'ї. Велетні самітні.
Довго ми чекали когось.

Від чекання нашого, певно, мусить бути
Такий, від чийого доторку

Зігнулося б наше гілля, і руки,
Що зібрали б нас, дух

Для якого ми легкі, мов глід.
О, якщо є поет,

То хай він прийде тепер. Ми стоїмо
Перед Тихим океаном, мов незаміжні дівчиська,

Обертаємо в голові зорі й хмари
І міркуємо, кого задоволити.

Переклад з англійської
М. Царинника.

Антоніо Мачадо

ОДНАКОВО

Однаково, чи золоте вино
іскриться в твоїй чаші кришталевій,
чи сік терпкий туманить чисте скло...

Ти знаєш таємничі галерії
у глибині душі, дороги снів,
і спокійний той вечір,
де їх стріне кінець... Там ждуть тебе

людської долі мовчазливі феї,
які колись у вічний сад весни
тобі відкриють двері.

ПІСНЯ

Умерти... Власти як крапля
морська в безконечне море?
Або без снів і без тіні
бути, чим не був ніколи,
і в самоту простувати
без свічада й без дороги.

ПІСНЯ

Подорожній, твої стопи
Єдиний на світі шлях.
Ідучи, ми шлях торуєм,
іншого шляху нема.
Ми йдучи шляхи торуєм,
та, оглянувшись назад,
бачимо стежку, якої
вже не торкнеться стопа.
Іншого шляху немає –
тільки борозни в морях.

ВОГНЕННА ТРОЯНДА

W.L.C.

Коханці, ви є виткані з весни,
з землі й води і з вітру й сонця ткані.
У погляді роумасні лани,
і гори у грудей важкім диханні.

Плекайте весну, що в крові вирує,
без страху пийте молоко п'янке,
що вам пантера пристрасти дарує,
поки зрадливо шлях вам перетне.

Простуйте, коли в літні дні буяння
сонцеворот схиляє вісь землі,
(мигдалъ зелений, братки в ув'яданні;

близька жага і близько до води),
в завершений і повний день кохання
з вогненною трояндою в руці.

*Переклав з еспанської мови
Вольфрам Бургардт.*

ПРО АВТОРІВ

ЕММА АНДІЄВСЬКА (1931)

Народилася в Юзівці. Живе в Мюнхені. Твори: збірки поезій – "Поезії" (1951), "Народження ідола" (1958), "Риба і розмір" (1961), "Куми опостіні" (1963) та "Пероні" (1964), збірки новел "Подорож" (1955), "Тигри" (1962), "Джалапіта" (1962).

БОГДАН БОЙЧУК (1927)

Народився в Західній Україні. Живе в Нью-Йорку. Твори: збірки поезій "Час болю" (1957), "Земля була пустошня" (1959), "Спомини любови" (1963) та "Вірші для Мексико" (1964), драма "Поламані стежки" (1961).

ВОЛЬФРАМ БУРГАРДТ (1936)

Народився в Мюнстері, Німеччина. Літературознавець і перекладач. Спеціалізується головно в еспанській літературі. Прачує над антологією французько-канадійської поезії.

ВІРЛ ВОВК (1926)

Народилася в Бориславі. Живе постійно в Ріо де Жанейро, але тепер тимчасово в Нью-Йорку. Твори: важливіші збірки поезій "Елегії" (1956) та "Чорні акації" (1961); повісті "Духи і дервиши" (1956) та "Вітрахи" (1961); три антології української літера-

ПРО АВТОРІВ

тири португальською мовою: "Contos Ucranianos" (1959) і "Antologia da Literatura Ucraniana" (1959), "Girassol" (1966) та антологія сучасної бразилійської поезії українською мовою "Зелене вино" (1964). Працює над перекладами для антології поезії французько-канадської, що редактує Вольфрам Бурггардт, та над перекладом "Мачу-Пічу" із "Загальної пісні Чіле" П.Неруди.

ПАТРИЦІЯ КИЛИНА (1936)

Народилася в Гелена, штат Монтана, США. Неукраїнського походження. Тепер живе біля Нью-Йорку. Збірка поезій: "Трагедія джмелів" (1960) та "Легенди і сни" (1964). Твори англійською мовою: роман "El Infante" оповідання "Images For a Crucifixion" спогади "The Night Chariot", п'еса "The Horsemen", збірка поезій "The Green Fugue". Працює над збіркою "Рожеві міста", над другим англійським романом "Juanito" і над п'есою для Нового Театру.

ОЛЕГ КОВЕРКО (1937)

Народився в Західній Україні. Живе в Чікаго. Збірки поезій: "Ескізи над віддаллю" (1966). Друкувався в збірнику "Слово" і в "Сучасності".

ЮРІЙ КОЛОМИЄЦЬ (1930)

Народився на Полтавщині. Проживає в Чікаго. Збірка поезій "Гранчасте сонце" (1965). Друкувався в "Сучасності", збірнику "Слова" та в "Юнаку".

ПРО АВТОРІВ

АНТОНІО МАЧАДО (1875 - 1939)

Еспанський поет. Народився в Севільї. Один із "Генерації 98". Поезія його дуже суб'єктивна, базована на елементах снів, на ідентифікації себе з природою, а пізніше на філософії екзистенціалізму. Деякі збірки поезій: "Самотність" (1903), "Самотність, галерії та інші поезії" (1907), "Поля Касталії" (1912), "Нові пісні" (1912), "Війна" (1937).

ЕУДЖЕНІО МОНТАЛЕ (1896)

Італійський поет. Народився в Генуї. Продовник так званого "Герметичного" руху в італійській поезії. Один з великої трійки італійських поетів (з Унгаретті й Квазімодо). Деякі збірки поезій: Ossi de seppia, 1925, La casa dei doganieri 1932, Le occasioni 1939, La bufera e altro 1956.

БОГДАН РУБЧАК (1935)

Народився в Західній Україні. Живе в Нью-Йорку. Збірка поезій: "Камінний сад" (1956), "Променіста зрада" (1960), "Дівчині без країни" (1963) та "Особиста Кліо" (1967). Разом з Бойчуком готовує антологію нерадянської української поезії. Підготував до друку повне видання творів Богдана Ігоря Антонича.

ЛУЇС СИМПСОН (1923)

Американський поет Луїс Симпсон Luis Simpson народився на Ямайці. Після служби в армії він закінчив Колюмбійський уні-

ПРО АВТОРІВ

верситет, в якому пізніше одержав докторат і почав викладати в Каліфорнійському університеті.

Крім роману й критичної монографії, Симпсон вдав чотири збірники віршів і поем: "Арівісти" (1949), "Добре новини про смерть" (1959), "Сновиддя про губернаторів" (1959) і "При кінці зеленої вулиці" (1963). За цю останню збірку йому призначено нагороду ім. Пуліцера.

ДANILO STRUK (1940)

Народився у Львові. Студіював славістику в Гарвардському, Албертійському, пізніше в Торонтському університетах. Друкувався у "Вільному слові", "Лівнічному сліві" та в збірнику "Слово" Ч. І. Збірка поезій "Гама сигма" 1963. Готує до другу збірку "Море ї мева".

ЮRIЙ ТАРНАВСЬКИЙ (1934)

Народився в Західній Україні. Тепер живе біля Нью-Йорку. Твори: збірки поезій "Життя в місті" (1956), "Пополудні в Покінсі" (1964), "Ідеалізована біографія" (1964), "Спомини" (1964) та "Без Еспанії" (1967); повість "Шляхи" (1961). Надруковані тут вірші є зі збірки "Вино і ропа", над якою автор працює.

МАРКО ЦАРИННИК (1944)

Народився в Берліні. Проживає в Філадельфії. Друкував вірші в "Смолосніпі", "Сучасності" і "Україна і світ". Працює над оповіданням "Апологія зради".

